

¡CU-CUT!

DONANT FUM EN LLOCH DE LLUM

Barcelona: — ¡No vuy aopet! ¡No vuy aopet!

Cu-Cut: — ¡No te's donea vergonya, essent la més gran, de fer aquestes rebequeries?

Atracció de forasters.

En un poble del Illinois se verifica l'atracció de forasters ab recursos de gran virtualitat, dels que ni tan sols ne pot tenir idea la nostra benemèrita associació barcelonina consagrada a la important missió de procurar la visita dels estrangers a la nostra urbs.

Albums de propaganda, articles apologètics de Barcelona, facilitats en les visites a lo que aquí hi hà de visitable, res es tan efectiu com ho fora l'adopció del procediment posat en pràctica per aquell poble, model d'hospitalitat y de bona cortesia.

El foraster que no està enterat de lo que fa al cas y arriba a la aludida població, va de sorpresa en sorpresa, com se comprendrà per una senzilla relació de fets.

Se fía en un cafè, pren la seva consumació, y, al disposarse a satisfer el seu import, el cambrer, ab una rialleta amabilíssima, li diu:—No's molesti, jove; ja està pagat.

Tot just revingut del seu apoteosis, el turista s'acosta a la taquilla d'un teatre pera pendre localitat, li serveixen escrupulosament lo que demana, mes don punt intenta portarse la mà a la butxaca, el taquiller l'atura ab altra rialleta y el sobta ab el consegüent:—Ja està pagat.

El foraster, com se pot comprendre, comença a creure que en lloch d'estar visitant un poble yanki, ha anat a raure a una ciutat de Xaura, lo qual li acoben de confirmar el cirabotes, el barber, el cotxer y demés industrials quals ser-

veys utilisa, els quals se neguen rodonament a cobrarli un cèntim per cap concepte.

Arriba el dia de la marxa, emportantsen el foraster els mateixos diners que duya al arribar, ja que, al demanar a la posada el compte del seu gasto, s'han negat aixís mateix a cobrarli.

L'home's creu haver descobert la incògnita:—serà que en aquet poble hi tens algun amich que tu ignores y que t'ha volgut obsequiar, ocellantise pera produirte una sorpresa.—Això pensa el visitant mentres fa camí de la estació,—però al acostarse al despach pera pendre bitllet, s'explica tot el misteri. Allà hi troba un senyor molt complaent que li pregunta:—¿Ahont va, senyor?—A Nova-York (per exemple).—El desconegut s'avensa, delxa els diners a la taquilla y diu:—Una primera pera Nova-York.

—Dispensi: a vostè jo no linc'h l'honor de conèixer.

—Soch l'Alcalde d'aquet poble.

—Molt senyor meu, però aleshores es vostè qui no'm coneix a mi.

—Nim cal, però'm basta saber que vostè es foraster, y aquí, el gasto que fan els forasters, corre tot de compte del Comú.

Y el turista's queda ab el cartronet als dits, tot murmurant:

—Home, es una viva llàstima que ja m'hagi pres el bitllet.

Ab tot, la implantació del procediment a Barcelona tindria una cuantra: la de que aviat aquí hi hauria més forasters que gent de casa, no ho dubtin.

UN BATXILLER

LISTA DE LA BOGADERA

Valencia ha sigut convocada, per el dia 27 del actual, un Congrés Universal de la Poesia.

A n'ell hi han sigut convidats tots els poetes del món, segons la convocatoria circular repartida aquets dies entre'ls fabricants de ratlles curtes: lo mateix els que escriuen en llengua d'oc (estaria

millor dit ab ploma d'oca) que'ls que ho fan ab dactilografia, qu'es el procediment, ara com ara, més avensat para estar'ir el pensament, o la manca del idem, perque això del pensament no es cosa indispensable para escriure versos, com ho demostren les composicions de molts dels nostres poetes y de molts poetes que no son nostres.

Per demés, després de verificarse, com s'acaba de verificar a San Sebastián, el Congrés de la gent que menja, o sigui dels fondistes, es just que se celebri el de la gent que dejuna, o sigui el dels poetes.

Per de prompte, podem avensar que entre els devots de les Muses que actüen a casa nostra el sol anucl del Congrés ha produït un entusiasme que, encara que no indescriptible, com diria en Calvet, es lo suficient para assegurar l'assistencia d'un bon contingent de *vates* catalans al Congrés de Valencia, malgrat l'obstacle d'exigirse a n'els congressistes una quota d'inscripció de deu pessetes, quantitat que, para moltíssima dels conuadors de la nostra poesia, representa una verdafera hipèrbol, y que sols en moments de veritable febre poètica s'han pogut arribar a imaginar.

Ab tot, ara com ara me sab que en Baró hi pensa concórrer para defensar una proposició en favor del ripli lliure, que en Carnar se proposa presentar un tema encaminat al ús obligatori del *estrambot* en el sonet, a fi y efecte de conseguir que'ls qu'ell escriu resultin més estrambòtics encara, y que'ls seguidors que queden de la escola modernista volen abogar per la derogació oficial de les regles de la mètrica, y para que's declari exclúit de la comunió poètica al infelís *versaire* que tingul l'atreviment d'escriure un sol *pareado* ab les síl·labes y el ritme corresponents.

Això no obstant, sembla que no tots els congressistes estan ben disposats a conduir el Congrés per camins tan platònics, ja que molts d'ells, inacrits a la escola positivista, al cap dels quals figuren els castellans, tenen el projecte de que les conclusions que's votin vagin encaminades a assegurar als poetes els medis de vida (ab lletra minúscula) que'ls permeten obrir, de tant en tant, la boca para altres funcions fisiològiques que no siguin les de badallar.

A n'aquest efecte tenim entès que hi hà qui presentarà una proposició encaminada a conseguir dels ofertors de premis en els certaments poètics, que les recompenses que prometin en els cartells convocatoris tinguin, exclusivament, caràcter utilitari, es a dir, que en lloch d'oferir plomes de plata les ofereixin de pollastre, però ab el pollastre assota, y que, en lloch de flors naturals, se concedeixin verdures y llegums, naturals també, en quantitat corresponent a la gana atrassada que porti el poeta que resulti premiat.

Per cert que'ls ponents d'aquet tema que, a no

dubtar, mereixerà la aprovació unànim del Congrés, tenen un magnífich precedent para fonamentar la llur pretensió, o sigui el patriòtic exemple que acaba de donar a Catalunya un excelent patriota, concedint, en els Jochs Florals d'Amer, una colossal llangonissa de Vich, que posava una plá de tereses, a la qual han obtat les plomes mellor trempades de la nostra poesia contemporània.

Para la nostra part, abndem, en efecte, en el criteri del preconizador de les excelencies de la poesia *bacòlica* en el sentit figurat de la paraula.

A n'aquest efecte, y para lo que pugul convenir als que s'encarreguin de la noble missió de portar la veu cantant en la defensa d'aquest extrem, proposem un model de cartell que, al nostre entendre, respón perfectament al ideal que's perssegueix:

Cartell dels Jochs Florals de Vilagrassa.

Col natural.—S'adjudicarà a la millor poesia, ab llibertat d'assumpte, llibertat de metre y llibertat d'impremta, que's presenti al concurs.

Una carnicera de batifarres del greixet.—Se concedirà a la millor Oda que canti les virtuts del porquet de Sant Antoni.

Una quartera de mongetes rênegues.—S'oferix al millor sonet que llohi les excelencies de la distingida familia de les lleguminàcees.

Un cobert de deu pessetas a la Maison Dorée.—S'adjudicarà a la composició poètica que exalti les ventatges de la cuina econòmica.

Sis carniceres de bou «sin huesos».—A la millor Memoria, en vers, defensant la gestió de la Comissió d'Escorxadors de la vila.

Un magnífich herbari, ab tot el vert necessari para fer sopes a la Julienne.—Se concedirà a la més inspirada dècima que canti les delicies de la cuina vegetariana quan no's poden fer mànegues d'altra cosa.

Independentment d'això, tampoch crech que fos molt posat lluny de rahó el que els congressistes de Valencia aboguessin per la formació d'un Sindicat de Poetes que establis tarifes que fixessin els preus de la manufactura poètica.

Per exemple:

Declaracions d'amor en octaves reals.—A real la octava.

Sàtires a la sogra.—A deu cèntims el vers, en gracia a la molta producció que hi hauria del genre.

Dècimes para serenos, vigilants, espilers del gas, etc., riplis compresos.—A pesseta la estrofa.

Podria consignarse, para major honorabilitat de la classe poètica, que dels versos que resultin coixos se'n descomptarà l'import de les síl·labes que manquen y que dels que portin càrrega de més que's posarà en compte l'excés.

Tot això podrà semblar extrany, de moment, a certa esperita febles, que no saben concebir al poeta més que en carns completament transparents, ab els ulls enfonzats y ab el pèl verge de navaja de barber, però consti que'l tipu aquet està molt lluny de respondre al ideal del poeta modern, que s'orienta cada dia més vers al utilitarisme.

La prova està en que els propis organitzadors del Congrés de Valencia han circulat les convocatories ab el sagell de la estafeta del Congrés dels Diputats, para estalviar-se l'import del franqueig això es com el més vulgaríssim comissionista de llana, para conservar que tingul, de prop o de lluny, coneixences d'intre'l palau de la *representación nacional*.

—Portins escolata.
—Ara 'ls el desfarán.
—Si que'n tenim per estona, doncha.
—Ca, no ho creguin; desseguida estarà desfeta; es escolata marca «La Solidaritat».

Carta de París

Hem rebut la següent carta, de palpitant interès, que'ns envia desde França el nostre actiu reporter:

París, le 19 d'Octubre.
Acabo de *visiter* a monsieur Lerroux, per veure quina'n portava de *titic*; si es que, tal com va prometre, pensava anar al Congrés, o be si es que preferia reposar encara un temps a la capital de França, hont sembla li va *trés bien*.

Vaig trobarlo en sabatilles a la chambre de l'hôtel; tenia sobre la taula un libre bastant *broché* que duya'l picaresch titol: *Guide des plaisirs secrets de Paris*, y quan va veure que l'havia descobert va taparlo ab un diari titulat *L'Humanité*.

Me va semblar que no estava pas de molta *bonne-humeur*.
—*Vous pensez* tornar a Espanya?
—*Vous direz* molt indiscret.
—Oh, com que ho vareu prometre...
—Aisó ray, no fora *ré*;

el prometre no fa pobre, que diem al Paral·lel.
Prò hi has altres interessos que m'obliguen a *rentrer*.
—¿Teniu por d'alguna *chose*?
—No es precisament la *peur*; però si no hi vaig, el meu *peuple* se darà *pas carrelé*, y ja puch lliensar per sempre el meu titol d'*Empereur*.

—De *manière* que si'l'ha deia.
—Sí, senyor, y'm sab molt greu, sobre tot ara que Nyem unes *juergas* d'allò més ab el meu amic Vinsixa, que; igual que jo, es *désherré*.
—¿Es dir, que *monsieur* Vinsixa...
—Sí, home; es aquí, pobret, y com no coneix la *ville* jo l'he hagut d'*accompagner*. Ni sabia'l *Moulin Rouge*, ni lo que era un *cabaret*; l'he presentat a *une étoile* que me'l porta mitg *gallie*, iy ara haver d'abandonarlo en un trànsit com aquel!
—¿La *police*'l persegua?
—Sí, home; era molt *cherché* per'quets de la *mano negra*, la *Inquisition*, *vous savez*?
—Y li ha *plaisir* la *ville*?
—¿*Plaisir*, diu? Aixó y molt més. El *boulevard* el captiva, se fon al *café-concert*, y quan veu una *chanteuse*

ja ni sab aboni té la *vie*.
—¿Es que zili no teniu dames?
—Sí, veurà, ja li diré: no son dames lo que faltan, però son *rojets*, *comprenez*? Y a x'ell més li agradan blanques; es d'un gust molt *délicat*.

Mentres aixís compartiem triquem a la porta.

—¿Qui es?
—*Monsieur* Vinsixa'l demana.
—Digueu que ja pot *entrer*.
—Hoià, ché!
—Hoià, Vinsixa!
—¿Aquet musia es en *jauré*?
—No, lo que es un periodista.
—Me n'alegro.
—El *moi* també.

Y girantse a l'Alejandro, li diu misteriosament:
—T'haig de dir dues paraules, es a dir, t'haig de *parler*; tinc un *plan*, noy, de primera, que'm sembla que anirà be. Maliciant jo que's tractava d'un *plan révolutionnaire*, véreig ferme tot orelles para poderme *informer*; però soia vaig poder entendre quatre o cinch mots *isolés*: l'un parlava de la *crime* (vaig deduir de convents); l'altre deys les *fourchettes* (forques siques, tinc entés).

y confosos se sentien
paraulas tan eloquentes
com rostr, malar, foch, brases,
sanch y fetge y ganivets.
Horroritzat al sentirho,
vaig exclamar, *effrayé*:
—¡Mon Dieu, ça sera terrible!

—¿Qué li agafa *dos messió*?—
Y aleshores veig que's posen
a riure com dos beneyts.
—No s'eaveri, ché—va dirme
en Vinabra.—No'es ha entès.
—No tractàvem d'altra cosa
que de preparà un *díner*.

per commemorar l'anada
de l'Alexandro al Congrés.
Ab això, se li convida.

—*Meret, monsiieur*.

—*No hay de qué*.

Per la copia,

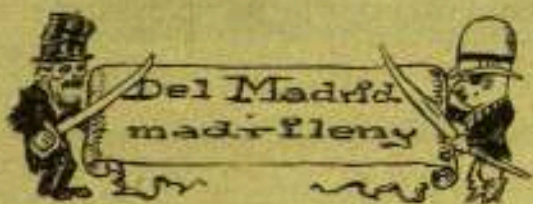
FLAVIO

LA OBERTURA DE CORTS

En Data.—Ja he proveit força de campusets pera tapar la boca als liberals.

En Maera.—Pugi, home, no farà res ab això; ja veurà com els pans de barra tenen més eficàcia.

«El testamento político»

«¿No cree Vd. en la crisis? Mire, en el negociado de personal hay luz.» Aixeco el cap, y, efectivamente, la finestra del ministeri d'Hisenda que correspon al negociat de personal, estava il·luminada. «Están haciendo el testamento político.» No'l devien fer, car el govern no ha caigut, ni tan sols

s'ha vist somogut per una crisi parcial, a no ser que'l senyor Besada sigui com aquets senyors tan previsors que fan el testament quan menys pensen en morir.

El *testamento político* es la darrera acció del ministre en el llur departament: lo de *testament* ho diu prou clar; ara, lo de *polítich*, es un eufemisme dels que s'usen aquí pera fer *parlamentaries* moltes coses que no ho son; però ara, el *testamento político* té una cotisació molt baixa, car ha perdut tota l'importància ab les lleys d'immobilitat de personal.

Abans, al cessar un ministre, cessava tot el personal; venia a ser allò que diuen: «morta la cuca, mort el verí»; però com que'ls radicalismes may van be, y per altra part, a la política madrilenya sempre hi ha hagut allò altre que també diem: «Avuy per tu, demà per mi», el ministre sortint se

ELS PLANYS DEN MORET

—Home, Maura, l'assim el favor d'aixecar la suspensió de les garanties a Barcelona, o alio, si per una casualitat lo tornés al poder, ¿cóm m'ho faria pera poderles sospendre?

permetia fer al ministre entrant la recomnació dels més inútils—que sempre son els que porten més compromisos.—D'això se'n diu el *testamento político*, que era respectat pel nou ministre lo mateix que una darrera voluntat, precisament per que sabia que no era pas una darrera, y podia seguir lo de «avuy per tu, demà per mi».

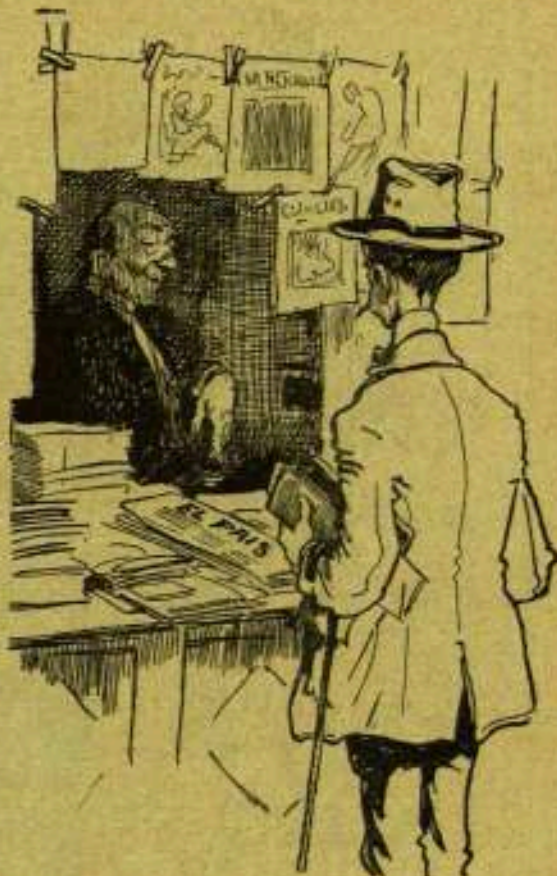
En els temps famosos den Romero Robledo y en

els posteriors del comte de Romanones, els testaments eren interminables, tant, que algunes vegades s'havia tingut d'*echar mano* de llistes dels coscos inamovibles pera fer vecants, tan el testament deixava poch marge pera les combines. Se conta d'un ministre molt fresch—tan fresch que rebia en mànigues de camisa en el seu despatx del ministeri de Gracia y Justicia—que, pera respectar el testa-

ment del seu antecessor, no podia enqubir al fill d'un important elector a la nòmina del ministeri; allavors se li va ocórrer colocalo a provincies, dintre un escalafó d'ingomovibles y va cridar al jefe del personal: «Hágame Vd. una vacante en Guardalavara» — va dirli. — «Señor ministro: en este cuerpo no pueden hacerse vacantes así como así; además todos los de Guardalavara están próximos al ascenso.» — Está bien, señor jefe; tráigame usted la lista que yo ya ascenderé a uno de ellos.» El jefe's presenta ab la lista, el ministre fa una vacante per ascens a jefe del negociat de personal, deixa cessant al jefe que no havia volgut fer la vacante, y nombra pera la vacante de Guardalavara al fill del elector influent.

Aquets *alardes* d'ingeni no's poden fer ara, car tot está canalizat: vacants, ascensos, cessanties. Sols ha quedat una porta oberta: les secretaries particulars, que, encara que sembli limitat, no ho es, car tenen la ventatja de que'ls empleats no hi fan may nosa, porque com que no hi tenen firma, no hi van.

Aixís, el *testamento politico* pot ser respectat en tota sa integritat. Quan hi hà bona voluntat...
SIP!

EL GALDÓS-MANIFEST DEN PÉREZ

—¿Que tenen l'última comedia den Galdós?
—Sí, senyor, aquí té *El País*, que la publica.

Tras, tras, tras, ja soch al carrer del Hospital, ja pujo la escala, ja veig que'ls porters somriuen...

—No hi ha ningú çeh? — faig jo.
—[Al contrari! — me fan cils ab aire triomfal! — ¡plé com un ou!

V entro y efectivament: el teatre feya goig y a'hi veya un be de Deu de noyes y 40000 guapes que n'hi havia per eternir. Y la gent se divertía y eis «Aucella de pajaro» — que deya l'altre — ab el repartiment nou, volaven d'allò més be.

De manera que l'any passat dèyem:
—¿Ahont se fica la gent?

Y en cambi diumenge passat podiem dir:
—¿D'ahont surt la gent?

Surti d'allà hont vulgué, el cas es que'ls ciutadans tornen a cumplir el dever civich d'anar al teatre.

VIOLET

Del plá de les Comedies al carrer del Hospital, donant la volta per la temporada passada.

Ara sí, cavallers, que'm veig perdut. Abir vaig dir a l'impremta que'm guardessin mitja columna del periòdich pera la Talia y ara no sé com omplir l'espai.

Y es que a m' m ballava pel cap que aquesta setmana havia estat forsa plena y ara que prenc la ploma y passo bulana, m'adono de que gairebé no tinc res de que parlar.

Només recordo una estrena: «Les germanetes», caricatura en un acte original den Joseph Burga, que s'ha divertit escribintla, ha divertit als actors que l'han representada y ha fet divertir al públich que l'ha vista. Y tothom content.

Per cert que aquest any el públich comença a fer bondat. Veurà què va passar-me diumenge a la nit. Me trobava al plá de les Comedies, quan vaig veure molta gent davant del Principal. Y jo que, recordant-me del temps en que feya de diarista, m'acosto a les empentes:

—¿Que hi ha hagut una desgracia?
—Al contrari: una sort — va dir-me un nàs.
—¿Com din?
—[Sí senyor! ¡que aquí dins hi fa comedia el colosa!
—¿L'Enrich Borràs? ¡No ho crech!
—Forma! Ja n'hi va fer abir. Y demà hi torna y demà passat marxa.

—¿Vol dir?... ¿vol dir?...
—¿Quin dubte hi hà?
—No sé... me sembla que jo me n'hauria enterat, porque m'estich a una casa en que se solen saber aquestes coses.
—¿Que es de policia vostè?

—No, senyor, però faig de critic concienzut, encara que m'estigi mal el dirho. Y sempre que alguna empresa comença temporada, sol avisarho a la casa hont treballa.

—Dunche, miri, aquest pich se'n deuen haver descaidat.
—No tindré més remey que pendre entrada...

Y ja m'hi disposava, quan vaig veure que hi havia massa empentes. Y com que un servidor es delicat dels uils de poll, vaig pensar: «Fet y fet, tant se val que l'arribi a Romea, porque aquí ja hi ha prou gent y allí pot ser n'hi manca.»

DESIGUALTAT SOCIAL

—Has sospès les garanties y tothom mou soroll; me sospenen pel Setembre, y rêt: un escàndol del papà y *pare això de contar*.

!CU-CUT! pel mon

En Juandó m'ha temptat.

En Juandó es un home que està de plè dintre les teories modernes: Quan parla del seu aviador es més pesat que l'aire.

Ab tot això, vuy dir que m'he comprat un aviador de lo més bufó. Es a base de canya y paper fi, y està, aixís y tot, ab materials tan baratos, a l'altura dels Wrights, Lathams, etc. Cada cop que m'he alsat he calgut ab la consegüent averia, es a dir, igual que si fos de debò.

Ab un aparell aixís un hom pot veure món, al menys, y com que tinch la previsió d'endurmen carnet y lla-plis, veuràn ara si'n sabrem de coses.

La primera nota que vaig pendre, es una observació feta en el moment d'alsarme per primera vegada: "Barcelona, mirada de molt amunt, en aquesta època de eleccions *extrasolidaries*, sembla una matrona agegada, que té'ls peus dintre del mar. Y'l mar sembla una galleda."

Un amic meu està empenyat en que això també's veu desde aquí, sense necessitat d'alsarse ab aeroplà.

A Folkestone (Anglaterra) son molt bromistes, com ja deuen saber.

Fa uns quants dies que, ab motiu de no sé quines

festes, se va celebrar un concurs de bellesa... masculina.

Com que en Vidalito es de Barcelona y no de Folkestone, el premi se'l va endur un tal M. Harry Tomba, un tipo que reuneix, a la qualitat d'esser guapo, la d'esser viu.

O sinó, mirin:

El premi consistia en la mà d'una viudeta jove, rica y guapa, es a dir, que'l victoriós se casava ab ella.

Doncha en Tomba va renunciar al premi, sense mirar que cometia una falta gravíssima de galanteria despreciant la mà, el dot y la bellesa de la original viudeta.

—¡Vaja, que no la vuy!

—¡Que potser no la troba prou guapa?

—Sí, molt, però no la vuy. Més m'estimo el tercer premi.

El tercer premi era una magnífica bicicleta.

—Però, home de Deu; si's casa ab la viuda tindrà dòna y bicicleta.

—Donchs miri, dónguim per de prompto la màquina... y en loch de la viuda, ategèiximhi algunes peses de recambi.

Però, senyores meves, ¡per l'amor de Deu! Ara surtim ab que el capell gran no serà moda aquest hivern. Segons els dictadors parisencs, ara's portaràn barrets petits, una mena de casquet rus, una monada.

Ja tó rahó aquell poeta enamoradis, quan diu que les dones—sigui dit ab tota els respectes—son inconstants en tot. Digali cor, digali *sombrero*. Ara gran, ara xich...

¡Y pensar que'ls capells disminuiràn y que'ls comptes de la modista de *sombreros* seguiràn a la mateixa altura!

Aquí, matemàtics:

Si un kilòmetre de capell es a 30 duros, cinch centímetres es a X.

Y ja veuràn com X serà igual... a la de l'any passat.

No totes les dones son sufragistes a Anglaterra. També hi ha aviadores, dones amigues d'anar pels núvois, d'aquelles que per un tres y no rès s'enfilen.

El diaris anglesos donen compte de la creació d'una Lliga seria femenina. ¡Un ideal! ¡La bellesa en ales de la ciencia! (Aquesta frase no es meua; observació inútil, perquè, d'una hora lluny, fa olor de periodista francès.)

Els drets d'entrada a la Lliga son bastant crescuts, però ho son més encara pera les senyores que tenen filles casades (valguis sogres).

Es una precaució que s'ha tingut de pendre *en vista* del gran nombre de gendres que anaven a inscriure a les seves respectives mamàs polítiques ab la sana intenció d'*aviarles* en aviador.

A Marsella (la Andalusia de Fransa), fa un parell de setmanes que varen tenir el mal gust de deixar escapar un tigre. Sòrt que la bestia era de mona prudenta y va preferir amagar-se en un recó, esperant les bales dels gendarmes, que no pas empèndreles a caixlades, com hauria estat el seu dever de bestia.

Tot el món ne va parlar d'aquet fet, lo qual, sens dubte, ha decidit als marsellesos a repetir l'espectacle.

Però aquet cop, en loch de tigre, ha sigut *toro*. Un bran de lo més *corrido* que's puguin imaginar. Meys prudent que'l tigre, aquet va volguer conèixer la Cannebière, cosa molt natural tractantse d'un foraster, y ja me l'enen passejant, com tot un senyor *toro*, pels carrers de Marsella, fent posar serio a tothom, fins que uns agents el varen avisar a trets, significant-li que a Fransa "la libèrté, l'egalité y la fraternité" no reson pera'ls animals banyuts.

Y ara que parlem de marsellesos:

Poderant, en un concurs de salts d'obstacle, l'altura alcançada pel qui resultà campió, me deya un marse-

UN DIPUTAT DE LA MAJORIA

-Mira, noys: m'hauries de donar un coll més baix, perquè ab aquest no podrís fer res a les Corts.
-¿Y qué hi has de fer?
-Que sí, ab el cap.

lès: que'l saltador va arribar tan enlaire que fins se va aburrir per l'espai tant al anar com al tornar.

És clar, com que no duya ni un mal diari per llegir pel camí!

El japonès, no solament es molt trempat, sinó que també es molt rich.

Llegim en un diari... japonès, que l'Emperador del Japó disfruta d'una fortuna immensa: 160 milions de yens (cada yen ve a valdre mitg duro) en accions al portador; 500 milions en propietats, això sense comptar el 253 palaus que posseeix en diferents indrets del imperi.

Y pensar que a Barcelona, durant anys y anys, hem tingut de fer la vida a n'aquell pobre japonès captaire per no tenir un miserable yen a la butxaca!

A Pontnise, un gos policia anomenat "Deder" havia mossegat les pantorrilles de tants apaches, que aquets li varen jurar la mort.

Efectivament, no fa gaires dies que quatre brigants reunits varen acorrallar a ell y al seu amo, atacantlos ab descomunalles navajes.

El gos s'hi va tornar, mentres l'amo, agent de policia, va poder escapar-se en demanda de socors.

El pobre "Deder" va caure cusit de ferides, però ls apaches foren detinguts, havéntsels descobert, pel rastre de sanch que deixaren pel camí, provinent de les caixalades del valent "Deder".

Heus aquí un gos que podria dir, ab rahó: ¡Y que besties que son els homes!

CASTANYERES PREMATURES

—¡Fresques y grosses!

Calendari de |Cu-Cut| pera 1910

Ja hi tornem a ser. Els treballs de confeccionament del nostre *Calendari* van a comensar tot seguit, per lo que invitem als nostres col·laboradors literaris y artístichs y a tots els escriptors y dibuixants de Catalunya, en general, a sumar el llur esforç al nostre.

Per lo que respecta al format del nostre *Calendari* del any vinent, hem de fer saber que hem desistit de continuar la innovació del any passat, perquè, parlant ab franquesa, ens hi varem fer més sabis que richs.

El nou *Calendari*, donchs, tornarà a tenir la forma de volum enquadernable, y ens proposem que no deixi rès per desitjar, tant en la seva part literaria y artística, com en la tipogràfica.

Aquí som regressats, crudels, inquisitorials, reaccionaris, etcètera.

En cambi a França, com que tenen república, es un gust. Ara mateix, son milers y milers els treballadors que fan festa, mentres als d'aquí han de treballar si volen viure.

Al Havre, 1,800 vaguistes. Un batalló del 39.è regiment se cuida de l'ordre.

A Marsella, 600 obrers del port fan vaga. 120 gendarmes han arribat.

A Chartres, vaga d'obriers de la via férrea.

A Gallardon vaga general. Un vaguista ferit.

A París vaga de picapedrers. 8 vaguistes presos han sigut condemnats a alguns mesos de presó per coaccions.

Els carreters de la Companyia de Transports Reunits de Sant Denis, s'han declarat en vaga. Un carreter ha arrellegat quinze dies de presó per amenasses.

Altres dos detinguts per coaccions.

Els obrers manysans d'obres també están en vaga. Un d'ells ha sigut condemnat a presó per coaccions y perquè se li ha trovat una cansó revolucionaria a la butxaca.

A París mateix, han sigut detinguts dos obrers picapedrers, perquè volien fer plagar als que treballen en les obres del Metropolità.

Cap comentari.

(De *Le Journal* del 5 Octubre.)

No'm cansarem mai de ponderar la tressa informativa dels grans diaris francesos.

Tot hom recordarà un incendi hagut la darrera setmana en una esparteria de la plassa de Letumendi, en el qual morí abrasat l'infortunat amo de la mateixa.

Donchs be; però *Le Journal*, aquell dia's fusellé a Montjuich a n'en Ramón Clemente pel delictes de rebelió, profanació de cadavres y -incendie d'un magasin d'articles de sparterie où le patron a péri asphyxié.

Tot això, baix el títol molt viable: «La répression en Espagne».

Que aprengui *El Liberal* en Barcelona.

El treize varen demanar un article a n'en Costa. En Costa a'hi va voler lluir y ho va fer fort, tan fort, que'ls mateixos diaris que l'havien demanat no'varen atrevir a publicarlo, excepte tres que varen esser denunciats.

En això, *El País* té rahó. Els homes que tremolen davant de la entressa den La Cierva, no están autorisats per a «despertar al pueblo español de su letargo».

Tut lo més que poden fer es entornarse en el lilt que això es la... Cierva.

El general francès D'Amadeu s'ha sentit Pérez Galdós y també ha volgut fer les seves declaracions respecte la guerra d'Espanya al Marroch.

Solament que'l ministre de la Guerra de la veïna República, menys tolerant que'l govern terrible d'Espanya, ha cridat a l'ordre al general.

Y cap diari espanyol ha publicat la noticia, baix el títol de «El despotisme francès».

Ja si comensar la campanya contra'l manteniment de la suspensió de garanties, els diaris del *trast* no varen estar conformes ab un article den Moret, considerantlo massa manso.

Ara en Montern no aprova tampoch la conducta den Moret, firmant, entre socialistes y republicans, un document massa fort.

El País califica de covarda als seus companys del *trast* perquè no publiquen la carta den Costa.

Aquesta, per la seva banda, troben a n'en Costa massa valent...

Y de tot aquest bullit,
qué fa més gracia que pena,
no diuen la gent del *trast*
la *Unión de las Izquierdas*.

El general Marina ha dictat un bando contra'ls alarmistes, els agressors y els insultadors dels moros de peu, y tots els corresponals de Melilla han acordat anarsen.

¿Es que no podrien complir ab la seva misió?

A la sortida del Concell al Palau:

Els periodistes. — ¿De qué han tratado, D. Antonio?
En Maura. — Pues, del problema de Inglaterra, de la crisis de Montenegro, del conflicto de Servia...

Els reporters se miren y's queden muts; en Maura's fica al cotxe y an'a va.

— Oye, tñ: ¿qué ocurre en Inglaterra?

— ¿Qué más ha dicho? ¿La crisis de Montenegro? ¿Qué crisis es esta?

— Voy a hacer un artículo combatiendo la política internacional del gobierno... Servia, capital Belgrado; Montenegro, Montenegro... ¿Dónde caerá eso de Montenegro?

UN REVOLUCIONARI

— Me sembla que hi haurà sench.
— Donchs l'equivoques; avuy hi ha cap y pota.

Ou, el cuarto poder!

Contestat en Maura els periodistes que l'interrogaven sobre la crisi, va dir:

«Pero, hombres... ¡por el amor de Dios! Lo que me extraña a mí es la falta de tino para inventar las crisis...»

Preguntat el senyor La Cierva sobre'ls rumors de divergencies entre en Linares y en Marina, va dir:

«Eso es una insensatez de los que, arrastrados por la pasión política, no respetan ni al general en jefe del ejército de operaciones.»

Realment, els diaris de Madrid, ab la fam han perdut el tino y la sensatez. Y després de sentirse això directament a la cara, se queden tan frescos. Es que també han perdut una altra cosa.

Sancos llegim en *La Publicidad*, en Gabriel Alomar ens reserva una sorpresa en forma de drama trascendental.

Més difícil todavía: aquest drama tindrà tres actes, dels quals el primer y darrer seràn en prosa y el segon en vers.

El nostre volgut confrare diu que això es una novetat, encara que si per cas deu esser una novetat que no es gaire nova. Ja el Duch de Rivas no hi mirava prim en barrejar actes en prosa y vers. Y fins l'Echegaray ha tingut l'honor d'anticiparse a la novetat de l'Alomar.

També, segons *La Publicidad*, l'Alomar s'ha decidit a escriure el segon acte en vers, perquè dit acte se desenrotlla en un ambient ideal, es a dir, fora de la realitat.

—Veig que la terronista, en aquestes eleccions, no's poden entendre.
—¿Sí? ¿Voleu jugar que aquets tiren per solidaris?

Després d'això ja no hi hà ningú que pugui explicar-me com es que l'Alomar no escriu en vers tots els seus articles.

El corresponal de *La Epoca* a Biarritz diu que durant aquests darrers dies d'estiu, Biarritz y Bayona son plens de les famílies de l'aristocràcia y l'alta política madrilenya, que fan compres per la temporada d'hivern, y afegeix:

«Parece que se han vuelto locas, estos días, las mujeres. Son los últimos días de la temporada, y no dan punto de reposo á las tiendas de Biarritz y Bayona.

Las que no van a París se atavían aquí, en donde tienen sucursales algunas tiendas de la capital de Francia... ¡Pobre comercio español!»

No's lamenti el corresponal; tot això es patriotisme. Se compra al estranger car y dolent, però demostrar que tenim diners per llensar, y's passa de contraban per la Duana, però demostrar que'l govern espanyol no necessita viure de la insignificància d'aquets ingressos.

En Moret vinga rumiar quina podria ferre per ferros riure. Fins ara totes les que ha fet no arribaven a ferros gracia, ab tot y que, tant ell com els seus companys, hi feyen tot lo que podien.

Però tot té una fi, y ab constància's pot arribar a tot arreu. Així, en Moret ha acabat per ferros riure.

Ab una serietat que fa trencar, ha nomenat un quefe a Barcelona, una especie de encarregat per dirigir la provera lluita electoral.

El partit den Moret a Barcelona ho necessita tot menys juste: partidaris, per exemple. Ells poden dirse tan aven-

nats com vulguin, però no poden negar que estàn molt més endarrerats que qualsevol Zeppelin. Aquet, més o menys, se dirigeix, mentres que'l partit den Moret a Barcelona, per molt que nomeni quefe per dirigirlo, es cosa impossible. Per la senzilla rahó de que no existeix.

En López Domínguez ha fet declaracions respecte la opinió que li mereix la guerra de Melilla.

Son tan eloqüents, justes y meditados, que no podem resistir a la temptació de reproduirles:

«Lo mateix—diu—pot ferse una pau més o menys ventatiosa, que proseguir la guerra.»

No es per alabarnos, però es lo cert que ja'ns ho havíem pensat que la cosa estava així.

Un diari francès diu que en Lerroux no será agafat si entra a Espanya per Hendaya, però que se la carregará si entra per Port-Bou.

Es clar que en Lerroux no perdrà ni un minut pensant per quina porta entrarà. ¡Per Hendaya't dich!

Y ja veuen els nostres alarmats vehins que la *Inquisició* espanyola no es tan terrible com diuen.

¿A què al general D'Amade no n'hi deissen cap de porta oberia?

Es dir, sí, una: la del retiro.

Ja que'l Soldá del Marroch no ha lograt fer barallar a Espanya ab les potencies signataries de l'Acta d'Algeciras, ara ho ha intentat en Moret.

El gran patriota al servey del trust, ha prés peu per la seva soció del fet de que la premsa estrangera digui que Muley Hafid importa gran quantitat d'armaments, a lo qual, segons l'acta d'Algeciras,—de la qual en Moret se calla lo que a n'ell li convé—el Soldá hi té perfecte dret.

Els del trust ja no saben què ferli fer més a n'en Moret per a posarlo en ridícul.

Els anticlericals de l'ajuntament de Terrassa varen gastar-se tota una sessió per discutir si era ofensiu perú els un solts de *La Veu*, en el qual se'ls anomenava «derivació de la revolució anticlerical de Julio».

Rumia que rumiarás. Que si es ofensiu, que si no ho es.

Els seus companys de consistori feyen tot lo que podien per ferlos veure que dir Joan a n'es Joan no es, de cap manera, ofensiu, com no ho es, ni molt menys, dir Pau a molts que... se'n diuen.

Al últim se'n varen convèncer y varen acordar no ofendres.

En Dato creu que les obres de calefacció del Congrés estaràn completament terminades al obrirse les Corts.

Y afegeix que no creu que s'hagin d'utiliar les estufes, perque l'atmosfera ja estarà prou caldejada, ab les discussions.

En Dato n'illusona. Lo més probable es que la majoria dels discursos que's pronuncian al Congrés ens deixin completament freds.

Que es lo que ja'ns ha passat ab molta dels articles *Jardonsos* que s'han publicat aquets dies en la premsa del trust.

Aquí's hem trobat frigorífichs.

Una companyia en la que figuren alguns actors antics, ha volgut eternir al nostre públich. Y ha celebrat a Novetats un parell de funcions, anunciandies en forma que trenquessin el cor y parlant de valiosos artistes-fundadors del teatre català y altres endergoes.

S'hi veyu un amargament en les gazetífics solpicades que varen publicar els diaris.

Y tenen rahó d'estar amargats uns senyors que's queden sense feina.

Imponentíssima y aristocràtica manifestació llibertaria a París en favor de les víctimes de Barcelona.—Els anarquistes Malato y Albert, organitzadors de la manifestació. (Per. W. G. P. P.)

(Com pot veureu en la fotografia, la multitud era tan inmensa que impedia el trànsit dels automòbils.)

Però lo mal del cas es que aquells fundadors del teatre català, pera major entornament del públich, varen triar les obres d'art *«Tenorissal, Toreros d'hivera y L'himne de Rego»*.

En lo qual trobaràn, segurament, la rabó de que'ls elements nous del teatre català prescindixin d'ells.

Al cap d'avall, ¿què'n poden fer els joves d'un personal que, quan mena, sols posa *Himne de Rego, «Tenorissal y Toreros d'hivera»*?

«Y donchs, homes?»

No tothom pot queixarse de les costums burocràtiques d'Espanya.

Les autoritats espanyoles varen interessar a les franceses sobre la busca y captura d'un tal Garcia, qui havia comès un crim a Espanya y s'havia refugiat a França.

La policia francesa va poguer detenir-lo y l'empresonà a Berdeus, notificant la detenció a les autoritats espanyoles.

Aquestes varen comensar l'expedienteig necessari pera sollicitar del govern francès l'extradició, y aixís, d'una oficina a l'altra, se va passar més d'un mes.

Però com que les lleys franceses concedeixen solament trenta dies de temps pera iscorre les extradicions, passats que foren aquests trenta dies, el Garcia fou posat en llibertat.

Es clar, quan arribà la sollicitud d'extradició, l'afortunat criminal ja s'havia *extraditionat*, benehiet les habilitats espanyoles.

Anèlul ara a n'aquet home a malpararli dels inconvenients de l'expedienteig.

El general D'Amado estona el més culpa. Diu que ocatarà respectuosament el fallo dels seus superiors, que estima tant a França, que catina molt a Espanya. No diu que estimi a ningú més però podem assegurar que encara s'ha

quedat curt, perquè ni ha parlat de la familia ni dels amichs.

Y acaba afirmant que si parlà va ser perquè creya que havia arribat l'hora de ferho y que li semblava que parlar era més patriòtic que guardar reserva.

En això ha coincidit ab el Ministre de la Guerra de França, el qual l'ha fet passar a la reserva sense cap mena de reserva. Tothom se n'ha enterat.

En Galdós, que durant la cèlebre campanya del *Bloque* enviava una carta a cada meeting, ha esclatat ara ab una *allocució al pueblo español* al veure que passaven els dies y no's feyen més meetings.

L'*allocució*, escrita ab la ploma de la exaltació trusista, ha fet menys forrolla que'ls darrers *Episodios del maestro*. Després de les paraules apocalíptiques del gloriós D. Benito, tothom s'ha quedat tan fresch; però al trust li calia aprofitar aquest *inter de la vida nacional* que ha descobert entre les línies den Galdós, y ha comensat la mil y una campanya ab l'esperansa de fer caure al govern.

S'han reunit diputats, regidors, periodistes, ha sortit gent a provincies, a cercar adhesions (ja no's recorden de l'èxit dels darrers *comis-voyagers*); en Moya, l'home de les pensades, ha tingut la de nomenar a n'en Galdós jefe de la minoria parlamentaria, els diputats republicans que son a Madrid s'hi han adherit.

El *trust* ja té un altre home. Ara si que caurà el govern; ara si que ja toquen les carteres, les direccions generals, els governs civils; ara desenrotllarà *trust* les grans empreses que té en projecte.

—¿Per què voleu fer a n'en Galdós jefe de la minoria parlamentaria?—van preguntar els periodistes a un diputat republicà al sortir de la reunió.

—Para oírlo hablar—va respondre aquet:—(En dos años y medio que es diputado no ha dicho una palabra.

FANTASIES

D'ACTUALITAT

El memorialista nacional

Galdós, vas tornant *Abuelo*,
per un no rès perts la calma
y ja tan sols gastes *Halma*
exercint de *No Nelo*.

De sobte has deixat la feina
que't va valé'l nom d'artista
y t'has fet memorialista
digne d'anà a la Virreina.

Manifestos y cartetes

Dels del·lustrats la mala pinta
ja sols la gent veu en tu:
per xò no parla ningú
de *Fortunata y Jacinta*.

Torna a escriure *Marianeles*
o, si vols, *Desheredades*,
perque'l públich veu que bades
y t'envia a fer... noveles.

Ja tothom t'ha prèns la mida,
pobre autor de *León Roch*,
y per gent que val molt poch
tu compromets *Alma y Vida*.

Y lo que ab horror presento

Y tot te vé de que'ls *hadós*
d'esquena se't van posar
al bell punt de comensar
a fer-te ab *Los condenados*.

Si aixís vas perdent el freno
y ens dons cada hora una dutxa,
¿què dirà la *Marincha*?
¿què dirà *El doctor Centeno*?

Y si el cervell te matxaques
més temps, concitaràs odís
y no vendràs *episodis*
y ja no't caldràn butxaques.

Qui de la *Realidad* fulg

escrius á cada moment,
y ab això, noy, francament,
no hi guanyes llors ni pessetes.

Armes *La de San Quintín*
y, anant pel camí que vas,
algún dia't trobaràs
ab un pam de... *Nazarín*.

Y ja ni d'expressió ets just,
y, a copia d'escriure massa,
perts *La loca de la casa*
gracies als senyors del trust.

Com que la gent no't respecta,
succeirà que la historia
s'oblidarà de la *Gloria*
que't valgué *Doña Perfecta*.

es que, content com estàs,
ja may més acabaràs
de darnos llauna y *Tormento*.

Als que volen Barcelona
víctima d'un *Torquemada*
la ploma s'es aliada
del que va escriure *Gerona*.

Prò al cometre aquell pecat
ningú'l cregué d'importancia
gracies a la circumstancia
d'ignorar tu la ciutat.

¡Si'n vas dir de tonteries
tot parlant de la immortal!
si no més, al menys igual
que dominant garanties.

y sols ab *Electres* pense
no té cap lley de defensa
y's converteix en rebuig.

Torna, donchs, al teu camí,
fulg de males companyies,
valgues ensè, en futurs dies,
allò que fores ahí.

Mes si segueixes fent l'os,
t'haig de ser franch, D. Benito,
jo sincerament sospito
que quedaràs ben *Galdós*.

AQUÍLLA

Imp. de M. Galve, Carme, 10.

ICU-CUT!

PERIÒDIC SATÍRICH AB NINOTS

Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Trimestre, Barcelona, 1'50 ptes.; a fora, 2 ptes.; estranger, 7'50 francs.

== Biblioteca Pedagógica Catalana ==

Lectura Gradual Catalana (Curs elemental), per Manel Marinell-lo, Mestre superior, Batxiller en Lletres y Ciències.

Aritmètica Pedagógica Catalana, de Mn. Camil Vives. Dibuixos den G. Cornet. 1'50 ptes.

Historia Sagrada Educativa, de D.ª Josepha Soronellas, Directora de la Escola Mestral. 100 gravats den Llaverías. 300 exercicis d'escriptura, 80 poesies clàssiques. Vocabulari explicatiu.

Gramàtica Pedagógica de la Llengua Catalana (Curs superior), per en Joan Bardina, Director de la Escola de Mestres. Il·lustracions de l'Apa. 2 ptes.

Gramàtica Pedagógica de la Llengua Catalana (Curs elemental), per en Joan Bardina. 0'50 ptes.

HIPOFOSFITS SALUT

cura ab èxit segur l'anèmia, clorosi, debilitat nadiua y nerviosa. Es un remey heroic contra els dolors produïts pèr menstruacions difícils y tardanes. Afavoreix el desenrotlló dels nenys, y adquireix el llegitim y ùnic aprovat per la Real Acadèmia y Medecina, deu demanarse HIPOFOSFITS SALUT, dels senyors Climent y C.^a, TORTOSA.

CEREVISINA FITA

Cura els grans, verola, xarrampió, escarlatina, erisipela. La ven el Dr. Andreu, J. Viladot, Uriach y C.^a, Sra. Viuda Alsina, V. Ferrer y C.^a, Pills de Vidal y Ribes y les bones farmacies.

EMULSION FORCADA

Gran reconstituent per a noys dèbils finixos de cames y desganats, y per a fachs, escrofulosos, anèmics y debilitats. La anua a la que per son mèrit ha forejat ab un alt Premi el Col·legi de Farmacèutics de Barcelona.

LLAGUES Y MALS DE LES CAMES

Y demés parts —CURACIÓ INFALIBLE per crònics que signifiquen CANFORAL BASSAS.— Farmacia: Dr. Vellvé, Ferrán VII, núm. 59 y Principals, Diposit: J. Uriach y C.^a

Píndoles antiolorótiques "Casadesús"

125 ANYS D'EXISTÈNCIA. Ciorosi, pobresa de sang, desarreglos periòdics, 8 pessets capva en centres d'especialitat y en la Antiga Farmacia Casadesús del Doctor QUEKART.— Arch del Teatre, 21, Barcelo..a.

TALISMAN DE FELICIDAD
SORTIJA MISTERIOSA

que fortifica, per sa radiactivitat electro-magnètica el sistema humà.

Desmaterializa similes; Centre atractiu; Potencia magnètica. Consegueix todo per el infujo personal.

FORTUNA, SALUD, FELICIDAD

Toda aquell que desca pensar de fells porvenir deha posar la Sortija misteriosa y científica "OMNIPOTENTE" última creació de los estudios magnètics y hipnòtics, la cual dá materialmente

LA POTENCIA PERSONAL QUE HACE ACERTAR EN TODO

Buen éxito asegurado, sorprendente pero natural.

Señores, todos vuestros anhelos quedarán satisfechos y vuestras ansias realizadas; Señores, vuestros más ambiciosos deseos, los conseguiréis más allá de vuestras esperanzas.

SUERTE, AMOR, DICHA

GRATIS el elegante librito que indica el modo de adquirir la SUERTE Potencia; pidase al Sr. **Profesor d'ARIANYS**, 114, VUE de las Violetas TOULOUSE, Francia.

Frangear las cartas con el talismán ó emplear una tarjeta postal de 2.10 centimos.

Mal de cap

Se cura en dos minutos sense anipirina present Jaquecurina Golobart 1 pta. capva. Demanis a totes les farmacies y Rambis de les Flor, 4.

Postals de moltes menes

LIBRERIA BAGUNA

Cardenal Casañas, 4- BARCELONA

ANEMIA

Se cura ab el VI D'OSTRES

del DR. SASTRE Y MARQUÈS

Hospital 109.—Barcelona

LLISSONS de dibuix elemental a càrrec de Junceda, Mallorca, 259, 2.º, 1.º

Emulsió Bergès

Millor que les estrangeres.

¿Les millors bicicletes? "SANROMA" Balma, 82 BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES BATLLATS Y TIRALLS DE IMPRENTA
Se fan totes menes de treballs comercials a-bons preus
Baixada de Cervantes, núm. 2 (prop de Telèfons). — BARCELONA

LES ELECCIONS

- ¿Que no hi son els senyors?
- No, han sortit: els uns per un cantó y els altres per un altre.
- ¿Y ahont han anat?
- Ja s'ho pot pensar: a collir *peixos*.